

200701063/1.

Datum uitspraak: 23 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/31120 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden, van 8 januari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 januari 2007, verzonden op 11 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Leeuwarden (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 21 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in haar enige grief, voor zover thans van belang, aangevoerd dat de rechtbank niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat de eventuele besnijdenis van haar zoons niet kan worden gezien als een ernstige vorm van mishandeling of een aantasting van het menselijk lichaam, zodat geen sprake is van een onmenselijke, vernederende behandeling als bedoeld in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Appellante betoogt dat een besnijdenis tegen de wil van de zoons en de ouders wel degelijk een aantasting van hun lichamelijke integriteit oplevert.

2.2. De rechtbank heeft ten onrechte niet gemotiveerd waarom de besnijdenis van de zoons van appellante niet kan worden gezien als een ernstige vorm van mishandeling of aantasting van het menselijk lichaam. De klacht is in zoverre terecht voorgedragen. Zij kan echter niet leiden tot het daarmee beoogde doel. Daargelaten of de besnijdenis van de zoons zou kunnen vallen onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat haar zoons bij terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico lopen tegen hun of haar wil te worden onderworpen aan een besnijdenis. Derhalve bestaat in zoverre geen grond voor het oordeel dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat appellante geen aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

2.3. Hetgeen appellante overigens in het hoger-beroepschrift heeft aangevoerd, heeft zij niet als zodanig in eerste aanleg naar voren gebracht. Dat dat voor het eerst in hoger beroep gebeurt, verdraagt zich niet met het bepaalde in artikel 85 van de Vw 2000. Uit deze bepaling volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de beoordeling van het

bestreden besluit die de rechtbank heeft gegeven, danwel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde gronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te geven. In zoverre is geen sprake van een grief in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000 en daarmee niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop die rust, te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

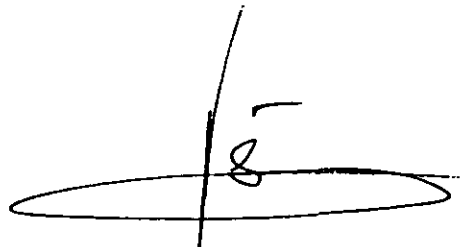
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 mei 2007

361
Verzonden:

23 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE
Zitting houdende te Leeuwarden
Vreemdelingenkamer

KOPIE

Regnr. AWB 06/31120
uitspraak: 8 januari 2007

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Sierraleonse nationaliteit,
verblijvende te
V-nummer
ciseres,
alsmede voor haar minderjarige kinderen,

geboren op en

geboren op
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Dokkum;

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE,
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. G.J. Dourna, werkzaam bij de IND.

1. PROCESVERLOOP

- 1.1 Op 28 april 2004 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 30 mei 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.
- 1.2 Bij beroepsschrift van 27 juni 2006 heeft eiseres beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. Op 19 juli 2006 heeft eiseres de gronden van het beroep ingediend. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 6 oktober 2006. Eiseres is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen

Berekenings afkortingen (voorzover gebruikt in deze uitspraak):

Vluchtelingenverdrag	Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen	Vw 2000	Vreemdelingenwet 2000
EVRM	Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden	Vb 2000	Vreemdelingenbesluit 2000
AbRS	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State	Vc 2000	Vreemdelingencirculaire 2000
		Awb	Algemene wet bestuursrecht

vertegenwoordigen.

2. MOTIVERING

Eerdere procedure

- 2.1 Op 16 juni 1999 heeft eiseres een aanvraag gedaan als toelating tot vluchteling en om een vergunning tot verblijf. Bij besluit van 23 maart 2000 zijn deze aanvragen niet ingewilligd. Bij besluit van 1 maart 2002 is het hiertegen ingediende bezwaar gegrond verklaard (alleen d-grond) en is eiseres in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, geldig van 1 juni 2001 tot 1 juni 2004.

Standpunten van partijen, zakelijk weergegeven en voorzover in geschil

- 2.2 Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op de volgende overwegingen. Allereerst stelt verweerder dat de grond voor verlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, is komen te ontvallen. De veiligheidssituatie in Sierra Leone is verbeterd. In dat verband is gewezen op het ambtsbericht inzake Sierra Leone van 8 juli 2002. Evenmin bestaat aanleiding eiseres op basis van een andere grond bedoeld in artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. (Ten tijde van de verleende vergunning) Verweerder stelt dat eiseres nimmer lid of sympathisant is geweest van een politieke partij of religieuze of maatschappelijke beweging. Verder heeft zij nimmer verboden activiteiten ontplooid, gericht tegen de autoriteiten. Evenmin is gebleken dat eiseres op religieus of maatschappelijk gebied actief is geweest. Derhalve kan niet worden aangenomen dat er van de zijde van de autoriteiten een bijzondere negatieve aandacht voor de persoon van eiseres bestaat. Ook haar problemen die zij ondervond van de van de Temne-bevolking kan niet tot vluchtelingenschap leiden. Verweerder stelt hiertoe onder meer dat zij reeds langere tijd problemen ondervond van de Temne-bevolking en dat zij niet eerder Sierra Leone heeft verlaten dan in januari 1999. Ook wat eiseres heeft gesteld met betrekking tot haar politieke voorkeur voor president Kabbah leidt niet tot een ander standpunt. (Huidige situatie) Verweerder stelt dat zij geen omstandigheden naar voren heeft gebracht die zien op de persoonlijke situatie van eiseres. De angst voor besnijdenis voor haar twee zoons leidt niet tot statusverlening. Verder is het niet aannemelijk geworden dat er sprake zou zijn van een handeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Tevens zijn er geen klemmende redenen van humanitaire aard. Hiertoe stelt verweerder onder meer dat de brieven welke door of namens eiseres zijn geschreven -buiten de algehele situatie- niet de reden voor vertrek hebben gevormd voor eiseres.
- 2.3 Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar aanvraag ten onrechte is afgewezen en voert daartoe het volgende aan. Zij stelt dat zij in Sierra Leone geen leven zal hebben omdat ze daar geen eten en geen werk zal hebben en dat ze aldaar niet in de gelegenheid zal zijn om naar school te gaan. Dit geldt ook voor haar kinderen. Bovenal stelt ze dat ze niet weet of ze nog familieleden heeft. Eiseres stelt dat zij

vanwege het feit dat zij een alleenstaande jonge vrouw is met kleine kinderen een risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst zij op het Country Report van 8 maart 2006 met betrekking tot de zorgelijke positie van vrouwen en meisjes. Human Right Watch meldt in haar jaarrapport van 2006 corruptie, slechte rechtshandhaving en de ongelijke verdeling van de natuurlijke bronnen als risicofactoren voor vrede en veiligheid.. In een rapport van 6 december 2005 noemt Amnesty International de rechtsongelijkheid tussen mannen en vrouwen in Sierra Leone ernstig. Amnesty International (afdeling Duitsland) bericht in een brief van 20 december 2004 dat de bevolking van Sierra Leone enkel door improvisatie, doorzettingsvermogen en met hulp van de traditionele "Grossfamilie" kan overleven. Die Schweizerische Flüchtlingshilfe meldt in een rapport van 27 september 2005 dat er bijna geen psychiatrische behandelingsmogelijkheden zijn in Sierra Leone. Het rapport van de Hoge Commissaris van de mensenrechten, d.d. 19 februari 2004, vermeldt dat de regering geen actie onderneemt om aan de praktijk van vrouwenbesnijdenis. Verder wijst ciseres op een uitspraak (5 juli 2005 (2345/02) LJN AU1515, JV 2005, 304, (Nederland) van het Europese hof van de rechten van de mens (EHRM) welke duidelijk maakt dat er wel degelijk op grond van een groeps criterium schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen. Verder stelt ciseres dat het niet aannemelijk is of haar familieleden nog in leven zijn. Zij heeft al vanaf 1999 geen contact meer met mensen in Sierra Leone. Verweerder kan dit niet zonder nader onderzoek zomaar stellen. Verder stelt zij dat zij in Sierra Leone in een huurhuis woonde en dat niet zonder nader onderzoek gesteld kan worden dat zij kan terugkeren naar die woning. Tevens wijst zij er op dat zij vrees voor besnijding van haar kinderen. Zij is van mening dat dit gelijk moet worden gesteld aan vrouwenbesnijdenis en dat dit valt onder de bescherming van het EVRM. Genitale verminking is in Sierra Leone niet bij de wet verboden en komt veelvuldig voor. Zij stelt hiertoe onder meer dat volgens het ambtsbericht van april 2005 meisjes of vrouwen die niet besneden zijn hun hele leven beschouwd worden als onvolwassen. Irrenews meldt in een bericht van 1 maart 2005 dat besnijdenis wordt gestimuleerd door de hoogste autoriteiten. Het aantal besnijdenissen lijkt toe te nemen sinds de burgeroorlog is afgelopen. Naast eer en aanzien voor degene die de besnijdenis ondergaat, vormt het besnijden zelf een welkome aanvulling op het familie-inkomen. Voorts wijst zij onder meer op de beperkte toetsing van het wettelijk kader van artikel 29, Vw 2000.

- 2.4 Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

- 2.5 In deze procedure dient de rechtbank te beoordelen of het bestreden besluit, mede gelet op hetgeen partijen hebben aangevoerd, toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.
- 2.6 In geschil tussen partijen is de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het

standpunt heeft kunnen stellen dat eiscres geen aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, c en d Vw 2000.

- 2.7 Artikel 33 Vw 2000, voor zover van belang, geeft verweerder de bevoegdheid een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel een verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken.
- 2.8 In artikel 34 Vw 2000 wordt de bevoegdheid tot afwijzing van de aanvraag, ingeval de vreemdeling direct voorafgaand aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000, beperkt tot die gevallen waarin zich, op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.
- 2.9 Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.
- 2.10 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling
- (..)
 - die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
 - voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.
- 2.11 Bij uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de AbRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voorzover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 van de Vw 2000.
- 2.12 Gelet op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 ziet de rechtbank zich in het kader van de beoordeling van de vraag of een

verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd dient te worden verleend, gesteld voor de vraag op welk tijdstip of welke tijdstippen moet worden getoetst of de grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd nog aanwezig is dan wel een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

- 2.13 De rechtbank begrijpt het standpunt van verweerder aldus dat eerst wordt beoordeeld of de vreemdeling gelet op het bepaalde in artikel 33 Vw 2000 juncto artikel 34 Vw 2000 aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Wordt deze vraag in negatieve zin beantwoord, dan beoordeelt verweerder vervolgens of er aanleiding bestaat gebruik te maken van de algemene bevoegdheid, zoals neergelegd in artikel 33 Vw 2000, om een dergelijke vergunning te verlenen.
- 2.14 Een asielzoeker van Sierral Leone aan wie een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, Vw 2000 kan naar de mening van verweerder geen aanspraak maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 33 Vw 2000 juncto artikel 34 Vw 2000, omdat op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afliep de grond voor verlening is komen te vervallen.
- 2.15 In dat geval maakt verweerder gebruik van de hem in artikel 33 Vw 2000 gegeven bevoegdheid de vergunning te verlenen
- indien er op het moment dat de verblijfsvergunning op deze grond werd verleend een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is;
 - indien er op het moment van beslissen op de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is. Bij de beoordeling van verweerders standpunt ten aanzien van de vraag of deze laatste grond zich voordoet mag de rechtbank volgens verweerder nova in de zin van artikel 83 Vw 2000 betrekken.
- 2.16 Niet in geschil is dat verweerder in Sierra Leone zaken steeds dienovereenkomstig heeft gehandeld, en wel in die zin, dat sprake is geweest van een vaste gedragslijn.
- 2.17 Naar het oordeel van de rechtbank is deze vaste gedragslijn in lijn met het bepaalde in artikel 34 Vw 2000 en bestaat er, mede gelet op de ruime beleidsvrijheid die verweerder ter zake van de wijze waarop hij van zijn in artikel 33 Vw 2000 gegeven bevoegdheid gebruik maakt en de hiermee samenhangende terughoudende toets van de rechtbank, geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid op deze wijze invulling heeft kunnen geven aan zijn bevoegdheid een vergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. De rechtbank gaat daarom bij de beoordeling van het beroep uit van dit toetsingskader.
- 2.18 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat de situatie in Sierra Leone niet zodanig is dat gedwongen verwijdering van afgewezen asielzoekers naar dat land van bijzondere hardheid is in verband met de algehele situatie aldaar. In dat verband verwijst de rechtbank naar de

Regnr.: AWB 06/31120

6

uitspraak van de AbRS van 26 februari 2003 (JV 2003/140) waarin is overwogen dat de beslissing van verweerder om, naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, ten aanzien van Sierra Leone niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toets kan doorstaan. Deze uitspraak is in de latere jurisprudentie van de AbRS bevestigd. Nu de grond voor verlening van de aan eiseres verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te ontvallen, heeft verweerder terecht deze verblijfsvergunning op grond artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 ingetrokken.

- 2.19 Nu de grond voor verlening van de aan eiseres verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is komen te ontvallen, zal de rechtbank conform voormeld toetsingskader allereerst beoordelen of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres op het moment waarop aan hen de vergunning voor bepaalde tijd werd verleend geen aanspraak konden maken op deze verblijfsvergunning op één van de andere gronden genoemd in artikel 29 Vw 2000. Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat het geschil zich in dit opzicht beperkt tot de vraag of eiseres aanspraak had op deze verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000.
- 2.20 Op grond van artikel 1 (A) van het Vluchtelingenverdrag worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.
- 2.21 Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Sierra Leone op het moment dat aan eiseres de vergunning voor bepaalde tijd werd verleend zodanig was dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b of c, Vw 2000 moest worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestonden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moest worden verleend.
- 2.22 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn of haar aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Voor de beoordeling van de vraag of verweerder de verklaringen van eiseres in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, verwijst de rechtbank naar de hoofdstukken C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vc 2000. Volgens dit beleid pleegt verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem of haar gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien echter één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 opgesomde omstandigheden zich voordoet, mogen, om alsnog

van de geloofwaardigheid van het asielrelaas uit te gaan, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens komt bij de toepassing van dit beleid in een concreet geval verweerder beoordelingsruimte, aldus de AbRS bij uitspraak van 27 januari, gepubliceerd in JV 2003/103.

- 2.23 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn of haar aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van die aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem of haar is toe te rekenen. In de door eiseres gestelde feiten en omstandigheden heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank geen grond hoeven vinden eiseres de gevolgen van het ontbreken van documenten niet toe te rekenen. Het niet overleggen van de documenten die haar identiteit, nationaliteit en reisroute aantonen, omdat zij die tijdens haar reis zou zijn verloren, acht de rechtbank niet verschoonbaar. Eiseres heeft hierin, zoals hiervoor is overwogen, een eigen verantwoordelijkheid. Voorts heeft eiseres onvoldoende coherente verifieerbare gegevens verstrekt omtrent haar reisroute. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve in redelijkheid kunnen concluderen dat het ontbreken van documenten toegerekend kan worden aan eiseres en daarmee afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.
- 2.24 Terughoudend toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder, gezien in het licht van hetgeen door eiseres is aangevoerd, zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van eiseres ongeloofwaardig waren. De argumenten die eiseres hier tegen heeft ingebracht heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in zijn besluit voldoende weerlegd. In beroep heeft eiseres hiertegen geen argumenten aangedragen die verweerder niet reeds in het bestreden besluit gemotiveerd heeft weerlegd. De verklaringen van eiseres kunnen derhalve naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid beschouwd worden als ongeloofwaardigheden in het asielrelaas in bovenbedoelde zin, die voorkomen naast het toerekenbaar ontbreken van documenten. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder terecht en op goede gronden heeft overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde reden had om te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en daarom aan artikel 29, a, b en c, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning kon ontlenen."
- 2.25 Gelet op voormeld toetsingskader zal de rechtbank tot slot beoordelen of er ten tijde van het bestreden besluit een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, houdt de rechtbank bij de beoordeling rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.
- 2.26 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres geen aanspraak kan maken op een

verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Allereerst is van belang dat met hetgeen eiseres naar voren heeft gebracht niet aannemelijk is gemaakt dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Ten aanzien van de angst van eiseres dat haar zonen zullen worden besneden is de rechtbank, met verweerder, van oordeel dat dit niet kan worden gezien als ernstige vorm van mishandeling of aantasting van het menselijk lichaam en er is derhalve geen sprake van een onmenselijke, vernederende behandeling. Het is, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk dat eiseres gegronde redenen heeft om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zodat eiseres aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlenen.

- 2.27 Met betrekking tot de vraag of eiseres ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning asiel of enig moment nadien in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, overweegt de rechtbank als volgt. Voorts is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eiseres kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst. Hiertoe is met name van belang dat de dood van zijn vader nimmer aanleiding is geweest zijn land te verlaten. Een causaal verband tussen de dood en het vertrek uit het land van herkomst ontbreekt derhalve. Verweerder heeft derhalve geen aanleiding hoeven zien het BMA in te schakelen. Zij komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.
- 2.28 Het vorenstaande dient tot de conclusie te leiden dat verweerder op goede gronden heeft beslist dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
- 2.29 Het beroep is derhalve ongegrond.
- 2.30 Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

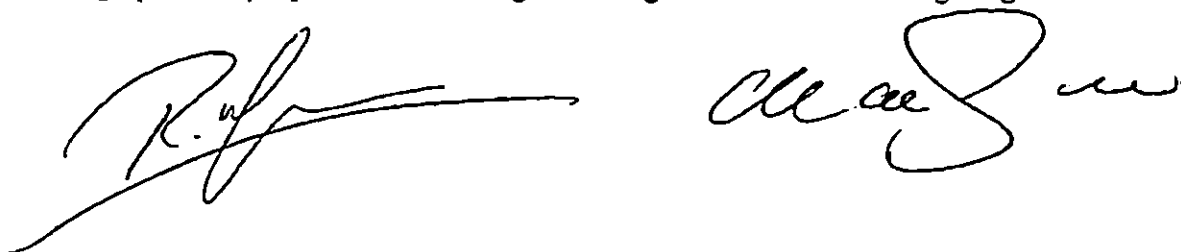
Regnr.: AWB 06/31120

9

3. BESLISSING

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.H. de Groot, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 8 januari 2007 in tegenwoordigheid van R.H. Wolfslag als griffier.

Tegen deze uitspraak staat voor partijen het rechtsmiddel hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik wenst te maken, dient u binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak een brief (het hoger beroepschrift) en een afschrift van deze uitspraak te zenden aan:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State,
hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

In het hoger beroepschrift dient u te vermelden waarom u de uitspraak niet juist vindt (de grieven). Er is geen mogelijkheid tot herstel verzuim indien het hoger beroepschrift geen grieven bevat.

Afschrift verzonden: 11 JAN 2007

Voor kopie conform
De griffier van de
rechtbank te
Leeuwarden

Rondweg West 29
Postbus 130
9100 AC Dokkum
T (0519) 29 69 69
F (0519) 29 69 66
dokkum@kooiadvocaten.nl

Fax: 070 – 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Appelschrift

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
826	
B	- 8 FEB 2007
ZAAKNR. 200701063-1	
AAN: 1/2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Betreffende:

gehoren op van Sierra Leoonse nationaliteit;
Dossier : 05974/DV
Uw kenmerk :
Nationaliteit : Sierra leoonse
Dokkum : 07 februari 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

gehoren op , Sierra Leoonse, thans verblijvende te
hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te
Dokkum, gemeente Dongeradeel, aan de Rondweg West nr. 29 (9101 BE),
ten kantore van de advocaat en procureur mr. D. de Vries; Advocaat mr. D.
de Vries, kantoorhoudende te 9101 BE Dokkum aan de Rondweg west 29,
die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het
indienen van dit appelschrift.

Stichting Beheer Derdenrekening
Kooi advocaten nr. 32.29.64.113

Op 28 april 2004 heeft appellante een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij besluit van 30 mei 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 27 juni 2006 heeft appellant beroep ingesteld bij de rechtbank tegen dit besluit. Op 19 juli 2006 heeft appellant de gronden van het beroep ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 6 oktober 2006. Bij uitspraak van 11 januari 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Leeuwarden, het beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen hoger beroep in.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat ten aanzien van de angst van eiseres dat haar zonen zullen worden besneden de rechtbank van oordeel is dat dit niet kan worden gezien als een ernstige vorm van mishandeling of een aantasting van het menselijk lichaam en er is derhalve geen sprake van een onmenselijke, vernedrende behandeling.

Motivering grief 1:

Appellant stelt dat besnijdenis van jongens tegen de wil van de jongen en de ouders wel degelijk is strijd is met de lichamelijke integriteit tevens dient het gezien te worden als een aantasting van het menselijk lichaam.

Appellant stelt dat er wel degelijk schending van het EVRM plaats zal vinden. Dit verdrag is op 4 november 1950 te Rome ondertekend en is op 3 september 1953 in werking getreden. In het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten voor de Mens en Fundamentele Vrijheden hebben de lidstaten van de Raad van Europa de belangrijkste mensenrechten en fundamentele vrijheden vastgelegd. Het EVRM is bindend voor alle leden van de Raad van Europa. Landen die lid willen worden van de Raad moeten het EVRM ondertekenen

Het EVRM bevat de volgende rechten die voor de besnijdenis van toepassing zijn:

Het Recht op leven (artikel 2)

Besnijdenis is een ingreep die vaak leidt tot medische complicaties (zeker in een land als Sierra Leone waar het slecht is gesteld met de hygiëne), welke de dood tot gevolg kan hebben waardoor het recht op leven wordt bedreigd. "Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet."

Het verbod van foltering (artikel 3)

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Onder foltering wordt verstaan het verstekte en opzettelijke vorm van wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Besnijdenis kan beschouwd worden als een vorm van marteling of wrede, onmenselijke of ontorende behandeling, gezien de wijze waarop het gebeurt. Elk staat heeft de verplichting om dit recht voor elk burger in zijn lang de waarborgen.

Het recht om eerbieding van het privé- leven (artikel 8)

In dit artikel wordt het recht op eerbiediging van het privé- leven beschermd. Dit artikel luidt als volgt.

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé- leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Ingrijpen in de ouder- kindrelatie betekent per definitie een inbreuk op het recht op gezinsleven, een grondrecht waaraan zowel ouders als kinderen rechten en vrijheden ontlede. De overheid heeft de verplichting waarborgen te scheppen, zodat burgers daadwerkelijk kunnen genieten van hun privé-leven en verder dient de overheid zich van allerlei bemocienissen te onthouden. Dit betekent niet de ouders het recht geven om hun kinderen te besnijden. Lid 2 van dit artikel geeft namelijk een beperking op dit recht.

Deze lid zegt het volgende:

" Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk in in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Echter deze beperking mag niet zo maar worden gebruikt door de overheid. De inmenging door de overheid in het gezinsleven met dreigende gezondheidsschade van het kind zal de toets aan het relevantiecriteria moeten kunnen doorstaan. Indien de overheid niet aan de beperkingclausule kan voldoen is de inbreuk onrechtmatig. Bij het toetsen van de relevantiecriteria wordt er rekening gehouden met de aard en omvang van de potentiële gezondheidsschade, de effectiviteit van het gekozen middel in relatie tot het beoogde doel (subsidiariteit) en de mogelijkheid om andere, minder ingrijpende instrumenten aan te wenden om hetzelfde effect te bewerkstelligen (proportionaliteit).

Ook in onze grondwet kunnen we dit recht terugvinden, namelijk artikel 10 van de Grondwet. Het artikel bevat een klassiek, in rechte inroepbaar grondrechten (lid 1), en sociale grondrechten (leden 2 en 3).

Vrijheid van godsdienst en levensovertuiging (artikel 9)

"Iedereen heeft het recht op vrijheid van godsdienst en levensovertuiging"

Dit artikel staat pendant met artikel 6 van de Nederlandse Grondwet. Dit artikel beschermt de vrijheid van ieder om zijn godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen te belijden, behoudens ieders verantwoordelijkheid voor de wet. Maar gezien het gevaar van besnijdenis mag dit recht beperkt worden. Het grondrecht van artikel 6 lid 1 Grondwet kan bijvoorbeeld beperkt worden bij formele wet.

Om artikel 9 van het EVRM te kunnen beperken dienen de beperkingen te voldoen aan de doelcriteria uit het tweede lid. Beperkingen moeten daarnaast bij de wet voorzien zijn. Dit houdt volgens de jurisprudentie in dat de beperkingen kenbaar en voorzienbaar moeten zijn. Verder vloeit uit de eis voort dat de beperking noodzakelijk in een democratische samenleving moet zijn en de maatregelen proportioneel dienen te zijn met het daarmee te bereiken doel. De vraag is echter of een groep het recht heeft om een godsdienst of cultuur vol te houden ten koste van personen die zich daartegen niet kunnen verzetten. De rechter oordeelde dat het belang van het kind zwaarder dient te wegen. Dit betekent dat in een situatie van een dreigende botsing met de rechten van het kind is de Hoge Raad geneigd de bescherming van de rechten en vrijheden van het kind te laten prevaleren boven het recht van de ouders op cultuurbeleving. In dit geval is de ouder levens tegen de besnijdenis van haar twee kinderen.

De rechtbank had hierbij tevens rekening dienen te houden met het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK)

Het verdrag inzake de Rechten van het Kind is op 2 september in werking getreden. Het verdrag bevat 41 rechten die moeten gerespecteerd en beschermd voor elk jonger dan 18 jaar.

Artikel die van toepassing is voor besnijdenis is artikel 19 lid 1. Deze luidt als volgt:

"Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op geestelijke geweld, letsel of misbruik. Lichamelijke of geestelijke geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met ingreep van seksueel misbruik, terwijl het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg van het kind heeft."

Dit betekent dat de staten, die partij zijn bij het verdrag alle passende wetgeving, administratieve, sociale en opvoedkundige maatregelen zullen nemen om het kind te beschermen tegen elk vorm van lichamelijk of geestelijk geweld. Hieronder valt besnijdenis ook.

Artikel 37 bepaalt dat de staten zullen verzekeren dat een kind niet onderworpen zal worden aan marteling of een andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of straf:

De staten die partij zijn, waarborgen dat geen enkel kind word onderworpen aan foltering of aan andere wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

Vanuit het oogpunt van de besnijdenis speelt artikel 24 lid 3 van het verdrag ook een belangrijk rol. Dit artikel luidt als volgt:

"De staten die partij zijn, nemen alle doeltreffende en passende maatregelen teneinde traditionele gebruiken die schadelijk zijn voor de gezondheid van kinderen af te schaffen. "

Tevens had de rechtbank in deze dienen te kijken naar de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

De universele verklaring, waarin ruim dertig vrijheden en rechten zijn als bedoeling de bescherming van de rechten van de mens te bereiken. Hierbij kan gedacht worden aan het verbod van slavernij, van genocide, van foltering en rassendiscriminatie.

Van belang zijn onder andere:

Artikel 3

"Een ieder heeft recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon."

Artikel 5

"Niemand zal onderworpen worden aan foltering, noch aan wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing."

Artikel 12

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, tehuis of zijn briefverwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam."

Artikel 25 lid 1

"Een ieder heeft recht op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder voeding, kleding, huisvesting en geneskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, ouderdom of een ander gemis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van

omstandigheden onafhankelijke van zijn wil.”

Artikel 25 lid 2

“Moeder en kind hebben recht op bijzondere zorg en bijstand. Alle kinderen, al dan niet wettig, zullen dezelfde sociale bescherming genieten.

Teven had de rechtbank rekening dienen te houden met:
Het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (BUPO)

Artikelen die van toepassing zijn voor besnijdenis

Artikel 7

“Niemand mag onderworpen worden aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In het bijzonder mag niemand, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke experimenten.”

Artikel 17

“Niemand mag onderworpen worden aan willekeurig of onwettig inmenging in zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefverwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.”

Artikel 27

“In staten waar zich etnische, godsdienstige of linguïstische minderheden bevinden, mag aan personen die tot die minderheden behoren niet in het recht worden ontzegd, in gemeenschap met de andere leden van hun groep, hun eigen cultuur te beleven, hun absolute godsdienst te belijden en in de praktijk toe te passen, of zich van hun eigen taal te bedienen.”

De rechtbank had wel degelijk tot de conclusie dienen te komen dat besnijdenis van de zonen van appellant is strijd is met artikel 3 EVRM omdat het gaat om een ernstige vorm van mishandeling of een aantasting van het menselijk lichaam en er is derhalve sprake van een onmenselijke, vernederende behandeling. Hierbij zij gewezen op de Fysieke integriteit. Dit recht wordt als een afweerrecht gezien tegen inbreuken op het lichaam van anderen. Het kind is in beginsel vrij om met zichzelf te doen en laten wat hij wil. Het recht op lichamelijke integriteit heeft twee componenten: namelijk een vrijwaring tegen schending van en inbreuken op het lichaam door anderen, dus van buitenaf, en daarnaast het recht om zelf over het lichaam te beschikken, het zelfbeschikkingsrecht.

Recht op gezondheid

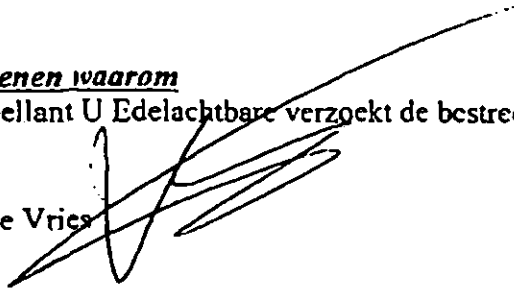
Een ieder heeft recht op een gezond leven. Besnijdenis is medisch niet noodzakelijk en het uitvoeren van de handeling brengt onnodige gevaar mee van complicaties. De handeling is een bedreiging van de gezondheid van het kind.

Redenen waarom

Appellant U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

D. de Vries

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the text 'D. de Vries' and extending upwards and to the right.